

1 Petrus 5: 5-13

In de eerste vier verzen van dit hoofdstuk heeft Petrus de oudsten van de gemeente enkele instructies meegegeven. Hij legt sterk de nadruk op het feit dat het bij de oudsten niet te doen moet zijn om eigen eer, maar om de eer van God. Zij mogen niet baasspelerig doen, maar moeten juist een voorbeeld zijn in dienstbaarheid. Vanaf het 5^e vers spreekt Petrus de jongere generatie in de gemeente aan. Zij moeten zich onderwerpen aan het gezag van de oudsten. Ik vind het altijd prachtig hoe de bijbel dingen in balans houdt. Petrus spreekt pas over onderdanigheid aan de leiders van de gemeente, nadat hij benadrukt heeft dat de oudsten een voorbeeld moeten zijn in dienstbaarheid. Je schikken onder dienstbare leiders is immers veel makkelijker dan je schikken onder baasspelige oudsten.

Iets vergelijkbaars zien we bij de apostel Paulus als hij over het huwelijk schrijft. Hij roept vrouwen op hun mannen onderdanig te zijn, maar de mannen zullen hun vrouw moeten liefhebben zoals Christus de gemeente heeft liefgehad en zich voor haar heeft overgegeven. Een oproep dus om elkaar in het huwelijk onderdanig te zijn. Geen rangorde, heerszucht, maar wederzijdse dienstbaarheid.

Petrus zegt hier dus iets vergelijkbaars als het om de gemeente gaat. Jongeren onderwerpt u aan de oudsten. Maar dat kan alleen wanneer iedereen in de gemeente zich omgordt met nederigheid. Ik denk dat Petrus hier bij dat omgorden gedacht heeft aan de Here Jezus. Bij de voetwassing van de discipelen heeft Hij zich ook omgordt met een linnen doek. Door zich te omgorden nam Jezus een slavenpositie in. Hij omgordde zich met nederigheid. De meester werd een slaaf. Een illustratie van Jezus' bediening, die Zijn goddelijke positie niet als roof heeft willen vasthouden, maar juist de onderste weg wilde gaan, om ons te dienen en te reinigen van zonde en schuld. Zoals Jezus zich omgordde en zijn discipelen de voeten waste, zo wordt de gemeente aangesproken om zich met nederigheid te omgorden. Want, waarschuwt Petrus dan, God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade. Hoogmoedige mensen zijn zelfingenomen, trots, die hebben het met zichzelf getroffen. Nederige mensen zijn mensen die de ander uitnemender achten dan zichzelf, zoals Paulus in Filippenzen 2 zegt. Een tekst die trouwens vaak is misbruikt om mensen klein te houden. Ik ken mensen die door een verkeerd gebruik van deze tekst een negatief zelfbeeld hebben ontwikkeld. Alsof het Gods bedoeling is dat je jezelf altijd op het tweede plan moeten zetten en jezelf vooral

'nietsbetekenend' moet vinden en je jezelf altijd moet wegcijferen ten koste van jezelf. Dat is nooit de bedoeling. Wie kiest om nederig te zijn is heel sterkt, maar wie gedwongen wordt tot nederigheid is een slaaf, die geen keus heeft. Gods bedoeling is dat we er bewust voor kiezen elkaar te dienen in de gemeente. Wie ervoor kiest om z'n broeder of zuster te dienen zal door God verhoogd worden.

Maar dat verhoogd worden is nog toekomstmuziek. Ook mensen die dienstbaar zijn en Gods belofte meedragen dat ze door Hem verhoogd zullen worden, kennen strijd en moeite. Petrus roept in vs. 7 op om al onze moeiten, onze bekommernissen op God te werpen. Bij Hem is het in goede handen. Hij draagt ons leven, wat er ook gebeurt. En nogmaals, dat wil niet zeggen dat we daarom een zorgeloos leventje zullen hebben. We moeten nuchter blijven, want er is nog volop strijd gaande. De duivel gaat rond als een brullende leeuw. Het getuigt van nuchterheid om daar rekening mee te houden. De duivel is weliswaar door Christus verslagen op Golgotha, maar hij is nog niet vernietigd. De tijd die hem nog rest, is echter beperkt en daarom zoekt hij als een hongerige leeuw naar slachtoffers die hij bij Christus wil weghouden. Blijkbaar heeft Gods tegenstander er de hand in dat Gods kinderen te lijden hebben in deze wereld. Als het over Gods tegenstander de duivel gaat zijn er twee valkuilen. De ene valkuil is dat we de duivel onderschatten en nauwelijks rekening houden met zijn bestaan. In onze westerse wereld is het bestaan van de duivel en demonen weggeredeneerd, alsof de duivel hoort bij een primitief wereldbeeld. De andere valkuil is dat we de duivel overschatten en bij het minste of geringste het woordje occult in de mond nemen. Laten we de duivel ook niet teveel eer geven. Het NT is nuchter. En dat geldt ook voor Petrus. De duivel bestaat, dus we hebben hem te weerstaan.

Ongelovigen en valse godsdiensten zijn wapenen die de tegenstander inzet om Gods kinderen aan te vallen. Dat lijden moet de lezers van de Petrusbrief niet verbazen, ze moeten weten dat dit andere gelovigen in de wereld ook overkomt. Blijkbaar hoort het bij het leven van een christen dat we aangevallen worden. Daar moeten we niet van opkijken. En we moeten ons er ook niet door uit het veld laten slaan. Want het is slechts een korte tijd van lijden, zegt vs. 10. En die korte tijd van lijden staat tegenover de eeuwige heerlijkheid waartoe God ons heeft geroepen. Het lijkt erop dat Petrus het lijden in die context plaatst. Net als Paulus deed in Romeinen 8. *Het lijden van de tegenwoordige tijd weegt niet op tegen de heerlijkheid die nog*

geopenbaard zal worden. Dat mogen we voor ogen houden. Dankzij het offer van Christus hebben we grond onder de voeten gekregen. Een fundament waar we op kunnen bouwen.

Hij heeft ons door Zijn sterven aan het kruis toegang verschaft tot die eeuwige heerlijkheid. En alles wat tijdens ons leven beschadigd en aangetast is, zal Hij straks volmaken. We zullen zijn zoals Hij is, volkomen gaaf, volkomen tot onze bestemming gekomen. Dat alles zal de God van alle genade gaan bewerken. Een prachtige naam voor onze hemelse Vader: de God van alle genade. Het is en het blijft allemaal genade. We hebben uit onszelf als kleine mensen niets mee te brengen. We moeten het allemaal van genade hebben. En daarom hamert Petrus er ook zo op dat we elkaar dienen. We hebben geen enkele reden om hoogmoedig te zijn. In die zin is er absoluut geen onderscheid in de gemeente. We danken onze redding voor 100 procent aan de genade van God. En Petrus wil dat zijn lezers in die genade vaststaan.

En wie dat beseft wordt bescheiden in de omgang met zijn broeders en zusters. Die zoekt de vrede voor de ander. En met een zegenbede om vrede sluit Petrus deze brief ook af. Een bede om vrede: shalom. Shalom is meer dan afwezigheid van oorlog. Shalom is een vrede met God, vrede met elkaar, vrede met je leefwereld en vrede met jezelf. Die vrede wenst Petrus zijn lezers toe. De Statenvertaling heeft in navolging van de meeste Griekse handschriften nog een woordje toegevoegd, dat in de NBG ontbreekt, nl. het woordje 'amen'. Of dat woordje in de oorspronkelijke brief van Petrus heeft gestaan weten we niet zeker, maar het is wel een gepaste reactie op de woorden van Petrus. God gaat alles rechtzetten, wat nu nog door lijden is aangetast. En die God wenst ons Zijn vrede. Daar kun je alleen maar 'amen' opzeggen. AMEN